

Un dia com qualsevol altre

L'Alba volia ser professora. El màster li semblava un tràmit inútil que havia de dur a terme per arribar a complir el seu somni. A l'aula de sempre, a les 9 del matí, estaven fent l'examen, segons el cronograma previst. No estava nerviosa. Ja s'ho sabia tot. Se sentia més aviat alleujada per poder concloure aquest mòdul tan avorrit.

A la sala regnava un silenci absolut. Només se sentien els fulls de paper sobre les taules. Quan, de cop, es va sentir un soroll molt fort, assemblat a una bomba. De seguida, l'habitació es va omplir de fum. Tots els estudiants estaven aterrits: "atemptat"-va pensar l'Alba. Les mans li tremolaven de tal manera que el fràgil bolígraf que sostenia entre els dits va caure a terra.

El professor va sortir veloçment a investigar què havia provocat l'explosió. Al cap d'una estona, tornà molt cansat, com si hagués fet un gran esforç per aconseguir agafar algú: "uns piquets"-va dir. "Avui hi ha vaga i uns companys vostres volien donar-nos un bon ensurt".

"Donar-nos un bon ensurt"-va fer cruixir les dents l'Alba que, amb prou feines, podia respirar per l'atac d'ansietat que l'ennuegava. Va trigar uns 15 minuts a recuperar-se i ser capaç de continuar l'examen. En finalitzar la prova, va sortir de pressa i es va dirigir cap al ferrocarril. En l'estret camí que unia la universitat a l'estació de trens, va maleir els seus companys de la Facultat de Lletres.

"Això no és un acte social de reivindicació, això és vandalisme"-va assentar ella. "Per ventura eren tan enzes com per a no adonar-se que mitjançant agressions i explosions en llocs públics no aconseguirien les seves metes? No se suposa que justament ells, els lletrats, posseïen el do de la paraula i de la capacitat de persuasió d'un auditori, solament fent ús d'un bon discurs argumentatiu?"

Ressentida i amb unes fortes punxades al cor, va pujar al tren, decidida a oblidar-se'n per complet. Ja no tenia ganes de socialitzar, ni de dormir, ni de llegir..., perquè s'havia passat tot el cap de setmana fent un treball i preparant l'examen. Portava un ritme de vida tan accelerat que ni tan sols havia reparat en el seu aspecte físic. Anava molt mal vestida, portava: una jaqueta de cuir antiga, una camisa bruta, una motxilla trencada (des del primer de carrera) i estava bastant despentinada. Amb tot aquest soroll, se sentia lletja, arrugada i molt avorrida.

A Barcelona hi havia una llibreria que la relaxava molt. Just aquell dia, Maite Carranza, l'autora de l'últim llibre llegit, donava una conferència sobre la literatura juvenil. "Oh! Per fi una cosa que em fa il·lusió!"- va dir. No va dubtar a desconnectar una estona, així que va prendre el carrer que donava a passeig de Gràcia. A l'entrar a l'enorme casa del llibre, un nen prim amb les ulleres mal posades li va preguntar: "Tens un dibuix amb la Patrulla Canina?"

Alba